

РЕШЕНИЕ

№ 30715

гр. София, 19.09.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в
публично заседание на 01.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Биляна Кирилова, като разгледа дело номер **1710**
по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. 84, ал. 3 вр. чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).
Образувано е по жалба на Айман М. Б., [дата на раждане] в [населено място], област Х., Сирийска арабска република, гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН] против Решение № 12120 от 21.11.2024 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ - МС), с което е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България поради липса на основанията по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.
В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспореното решение. Твърди се, че при постановяването му са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила и противоречия с приложимия материален закон. Според жалбоподателя, в нарушение на изискванията на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ и чл. 7, ал. 2 от АПК, административният орган е negliжирал фактите относими към личното му положение и данните за актуалната обстановка в района, в който е живял до напускане на държавата си по произход. Поставен е акцент върху настъпилите междувременно, след подаване на молбата за закрила и постановяване на обжалваното решение, промени в актуалната обществено политическа обстановка в С. след падане на режима на Б. А.. С позоваване на съдебна практика на ЕСПЧ, а и на разпоредбите на Женевската конвенция от 1951 г. и Протоколът към нея от 1967 г. в жалбата се твърди, че относими към бежанската история на кандидата са разпоредбите на чл. 8, ал. 6 и ал. 4 от ЗУБ. Застъпено е становище за необоснован отказ на административния орган да приложи основния принцип в бежанското право - „забрана за връщане“, регламентиран с разпоредбата на чл. 4, ал. 3 от ЗУБ. В този аспект са изложени твърдения за наличие на основателни опасения от

преследване при връщане в държавата по произход, относими към разширителното тълкуване на разпоредбата на чл. 15, б. «в» от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 г., дадено с решение от 17 февруари 2009 г. на СЕС по дело С-465/07, според което личният елемент на засягане може по принцип да се счита за установен, ако в държавата по произход или в съответен регион, в който ще бъде върнато лицето насилието е в такава висока степен, че самото пребиваване в този район е заплаха за живота и сигурността му. С тези аргументи е обоснована тезата за наличие на основания за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9 от ЗУБ. От съда се иска да отмени оспореното решение и да върне преписката на административния орган със задължителни указания по приложението на закона.

В съдебното заседание кандидатът за закрила лично, със съдействието на преводач от арабски език и на процесуалния си представител – адв. П. К., преупълномощен от определения от САК от адв. Т. Й., назначен от съда, на основание чл. 26, ал. 2 вр. чл. 25, ал. 1, вр. чл. 21, т. 2 от Закона за правната помощ, поддържат искането в жалбата и аргументите, с които е обосновано. Като основна причина да напусне държавата си по произход жалбоподателят сочи несигурната обстановка в района, в който е живял, постоянните противопоставяния и въоръжените сблъсъци между турци и кюрди. Сочи, че населеното място е на границата с Турция и е известно като район на джихадисти. Заявява, че в България живее и сестра му със семейството си вече 3 години, а съпругата му и малкото им дете са в Турция и очакват да дойдат в България след като получи статут. Жалбоподателят заявява, че работи като продавач в магазин на борсата на И. по трудов договор и с възнаграждението си издържа и жена си и детето си.

Ответникът, чрез процесуалния си представител – юрисконсулт Т. Г. оспорва жалбата като неоснователна и счита, че следва да бъде отхвърлена. Застъпва становище, че в конкретния казус изводът за липса на основания за приложение на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е съответен на материалния закон и на неговата цел. Позицията се базира на данните на представените в съдебното производство и приети като доказателства по делото актуални справки, изготвени от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ – МС относно обществено икономическото положение в С. към 14.03.2025 г. Поставя акцент върху липсата на твърдения в бежанската история на жалбоподателя за осъществени действия на преследване лично спрямо него, както и за заявени опасения на основанията, посочени в чл. 8, ал. 6 от ЗУБ. Сочи, че етническата принадлежност не е достатъчно основание за предоставяне на статут, съгласно § 70 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на ВКБООН и в този смисъл, липсват обективни данни, въз основа на които може да се приеме реален риск от преследване при връщане на кандидата за закрила в държавата му по произход.

Софийска градска прокуратура не е изразила становище по жалбата и не участва със свой представител в съдебното производство.

Настоящият съдебен състав на Административен съд – София-град, въз основа на приложените доказателства, становището на страните и съгласно правомощията по чл. 168, ал. 1 вр. чл. 146 от АПК, прие за установено от фактическа и правна страна:

Административното производство е образувано по молба на Айман М. Б., [дата на раждане] в [населено място], област Х., Сирийска арабска република, гражданин на С., заведена с вх. № В-13-1156 от 20.09.2024 г., рег. № УП 7097 от 20.09.2024 г. по описа на РПЦ – С. при ДАБ – МС (л. 60 и л. 62) за предоставяне на международна закрила в Република България.

Самоличността на жалбоподателя е установена въз основа на декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от Закона за убежището и бежанците (л. 54) и представена в хода на административното производство валидно издадена на 28.09.2011 г. лична карта № 16372132 от Министерство на вътрешните работи на Сирийска арабска република (л. 33, л. 35 – л. 37 и л. 38). Попълнена са

Евродак дактилоскопна карта (л. 56) и регистрационен лист (л. 46 и л. 58 – л. 59).

Кандидатът за закрила е информиран на разбираем за него език в присъствие на преводач (л. 57) за процедурата, която ще се следва в производството по молбата за закрила, за правата и задълженията, които има, както и за последиците при неспазване на задължения, включително и при отказ да сътрудничи на органите на ДАБ – МС. Уведомен е и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци, търсещи закрила в Република България (л. 48 – л. 50, л. 51 – л. 52, л. 53).

На 30.09.2024 г. в присъствие на преводач от арабски език е проведено интервю с чуждия гражданин, документирано с приложен към преписката Протокол (л. 39 – л. 43). В същия е отразено, че гражданинът на С. – Айман М. е напуснал държавата си по произход през м. август 2024 г. заедно със семейството си – жена си и детето им. След престой от около 20 дни е продължил сам за България, а те са останали в Турция. Влязъл е в България на 11.09.2024 г. Кандидатът за закрила е отрекъл да е подавал молба за закрила и/или искане за разрешение за пребиваване на територията на друга държава членка на ЕС, а и при престоя си в Турция. Посочил е, че е кюрд по народност, мюсюлманин – сунит. Отрекъл е лично той да е имал проблеми с официалната власт въпреки, че е заявил, че кюрдите са били притискани от режима. Живял е в [населено място], област Х., а с родителите си е живял за период от около 6 - 7 години и в [населено място]. Посочил е, че към момента в този район се намира фронтовата линия между турската армия и К. и постоянно преминават дроневи, които бомбандират. Районът се контролира от кюрдските сили на К., но въпреки това е изключително опасен за живеещите. Заявил е, че по-голямата част от населението се е преместило в южните райони, но тепърва трябва да изграждат домовете си, а и навсякъде липсват нормални условия за живеене – газ, ток, вода, храна, а и всякакъв вид услуги. Чуждият гражданин е декларирал, че е сключил граждански брак през 2019 г. и има дете на 5 години. Като причина за напускане на държавата си по произход жалбоподателят е посочил, че няма сигурност поради продължаващите въоръжени нападения и сериозната икономическа криза. Споменал е за инцидент, на който е бил свидетел през 2019 г. – взрив на кола на К., както и че по същото време са били бомбандирани [населено място] и [населено място], което ги е принудило да се преместят за известен период. Категорично е отрекъл да е бил задържан, да е членувал в политическа партия, да е служил в армията, както и да е участвал във въоръжени групировки. Заявил е, че в С. са останали да живеят майка му, тримата му братя и две от сестрите му, които не са имали проблеми с управляващите кюрдски сили. Изразил е надежда да получи скоро статут в България, за да може да се установи заедно със съпругата и детето си.

Към преписката е приложено становище от Специализирана дирекция «М» на Държавна агенция «Национална сигурност» - рег. № М-17954 от 22.10.2024 г. (л. 34), в което е посочено, че ако отговаря на изискванията на ЗУБ, ДАНС не възразява към този момент гражданинът на С. Айман Б. М. да получи закрила в Република България.

Към административната преписка са приложени две Справки, изготвени от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ – МС относно актуалната политическа и икономическа обстановка в държавата по произход към 15.10.2024 г. (вх. № МД-02-3 от 15.10.2024 г. – л. 23 – л. 27), състоянието на сигурност в районите на Д., Х., Х., К., Л. и Т. и действащите въоръжени групировки на територията на тези райони (вх. № ЦУ-1852 от 27.08.2024 г. - л. 28 – л. 32).

В Становище рег. № УП 7097 от 18.11.2024 г. (л. 22) интервюиращият орган е направил предложение след преценка на представените доказателства по преписката да се откаже предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя Айман М. Б..

С оспореното в настоящото производство Решение № 12120 от 21.11.2024 г., председателят на

ДАБ – МС, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 във вр. чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, е отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на кандидата за закрила като е приел, че той не е имал проблеми, основани на етническата си принадлежност и изповядваната религия, включително и с официалните власти, армията или полицията. Възпроизведени са твърденията му, че не е бил задържан, арестуван, съден или осъждан, както и че не е заплашван лично, и никога не му е оказвано физическо или психическо насилие в държавата му по произход. Пзовавайки се на § 70 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на ВКБООН, административният орган е посочил, че принадлежността към определен етнос обикновено не е достатъчно съществено основание, за да се предостави статут на бежанец, а за установяване на обстоятелствата, визирани в чл. 8 от ЗУБ е необходимо наличие и на личен елемент. Данните за личното положение на кандидата са анализирани и според критериите за преследване, въведени с разпоредбата на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, както и по смисъла на чл. 1А от Женевската конвенция, като е прието, че в изложените причини за напускане на държавата по произход не са обективирани твърдения за физическо или психическо насилие, законови административни, полицейски или съдебни мерки, които са били насочени лично спрямо кандидата за закрила или членове на семейството му, и в този смисъл не съществува риск и от бъдещо преследване, по смисъла на чл. 8, ал. 2 – ал. 5 от ЗУБ. Не са установени и обективни данни за наличие на отрицателните предпоставки по чл. 8, ал. 7 и ал. 8 от ЗУБ.

Въз основа и на информацията в представените справки от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ - МС относно обществено политическото и икономическото положение в държавата по произход и конкретно в района, в който е декларира, че е живял жалбоподателят преди да напусне С., както и в областите, за които са оповестени данни за водени въоръжени сблъсъци при сваляне на предишния режим, административният орган, позовавайки се на разширенията при тълкуването на чл. 15, б. „а“ от Директива 2011/95 /ЕС, дадени с Решение на СЕС от 17.02.2009 г. по дело С-465/07 и на чл. 15, б. „в“ от същата Директива, с Решение от 30.01.2014 г. по дело С-285/12, е посочил, че липсват обективни данни въз основа, на които на чуждия гражданин може да бъде предоставен хуманитарен статут на някое от основанията, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от ЗУБ доколкото не е налице риск при завръщането му в страната да стане жертва на тежко посегателство като смъртно наказание, екзекуция, или изтезание, включително и на нечовешко или унижително отношение и наказание, упражнено от който и да е от субектите по чл. 9, ал. 2 от ЗУБ. Изложени са подробни аргументи за обстановката в Провинция Х. – разположена в североизточната част на С., граничеща на север с Турция и с И. – на изток. Уточнено е, че още през 2012 г. правителствените сили на предходното управление на Б. А. са се оттеглили от значителна част от територията на провинция Х., като кюрдските сили са създали т. нар. Автономна администрация на С. и Източна С. със собствени институции и сили за сигурност, а от 2014 г. кюрдската партия «Демократичен съюз» и въоръженото ѝ крило – Отрядите за народна защита, са най-важната политическа и военна сила в кампанията на водената от САЩ коалиция срещу «Ислямска държава». През октомври 2019 г. Турция е започнала операция «Извор на мира», която е имала за цел да изтласка Сирийските демократични сили от границата си, за да се създаде «сигурна зона» за презаселване със сирийски бежанци. След 01.08.2022 г. значителна част от провинция Х. продължава да е под контрола на кюрдските Сирийски демократични сили и Отрядите за народна защита, подкрепяни от коалиционните сили. В района присъстват и руски войски заедно с правителствени сили, по сирийско - турската граница и фронтовите линии между контролираните от кюрдите и от Турция райони. Ситуацията със сигурността в провинция Х. е описвана като «нестабилна» с продължаващи доклади за инциденти със сигурността в близост до зоните, контролирани от Сирийската национална армия, включително и около Т. Т.. За периода

01.08.2022 г. – 28.07.2023 г. в цялата провинция са регистрирани 1104 инцидента, свързани със сигурността, 551 от които са определени като „битки“, 686 като „експлозии/дистанционно насилие“, а 467 като „насилие срещу цивилни“. Значителна част от тези инциденти са регистрирани в окръзите Х. и Р. ал А., като за района на К. тези данни са съответно – 145 инцидента, от които 20 „битки“, 98 „експлозии/дистанционно насилие“, 27 – „насилие срещу цивилни“ (л. 34). На 19.08.2024 г. Сирийската обсерватория за правата на човека, базирана във Великобритания е съобщила за въздушни удари на турското министерство на отбраната в С. С., в района на [населено място] заради предполагаеми връзки на кюрдските сили с Кюрдската работническа партия (ПКК). В района на Х. действат Отряди за народна защита, разположени са и части на Сирийските демократични сили, включително американски патрули, руски и ирански сили, докладвана е и активност на «Ислямска държава».

Въз основа на тези данни, както и на информацията за предоставяни правни услуги от ВКБООН и партньорски неправителствени организации на вътрешно разселени лица, завърнали се бежанци и приемни общности, а и на търсещи закрила лица, административният орган е направил извод, че няма данни за наличен вътрешен или международен въоръжен конфликт на територията на държавата по произход по смисъла на международното право, при който безогледното насилие да е на такова високо ниво, че да съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че жалбоподателят поради самият факт на пребиваване ще бъде подложен на реална опасност да претърпи лични заплахи и да бъде преследван. Съществуващото насилие на отделни територии на страната не може да бъде оценено като безогледно, така че да обоснове невъзможност на кандидата да се ползва от закрилата на държавата си по произход. Застъпено е становище, че за Айман М. съществуват възможности да се установи и в друг район на територията на държавата си по произход, в който не съществува риск от тежки посегателства, където може да живее и да води относително спокоен живот. С тези аргументи е обоснован извод за липса на предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, доколкото не съществуват сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено поради присъствието си на територията на държавата си по произход той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут на територията на друга държава.

Личните обяснения на жалбоподателя, дадени в съдебното производство не съдържат различна информация от оценяваната и от административния орган относно релевантни за личното му положение факти.

Въз основа на тези неспорни за страните фактически данни, съдът прие за установено от правна страна:

Жалбата е процесуално допустима – депозирана е в предвидения в разпоредбата на чл. 84, ал. 3 от ЗУБ преклузивен срок (*Решението е връчено на жалбоподателя на 10.12.2024 г., а жалбата е заведена на 20.12.2024 г. - л. 5*). Подадена е от лице с правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност административен акт.

Разгледана по същество – жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспореното Решение е постановено от компетентен административен орган. Издадено е в писмена форма, при спазване на административно -производствените правила и правилно прилагане на материалния закон, в съответствие с неговата цел.

От приетите, неоспорени от страните по делото, доказателства се установява, че жалбоподателят е информиран писмено на разбираем за него език (*арабски*) за реда, който ще се следва в производството по подадената молба за получаване на международна закрила, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (*чл. 58, ал. 8 от ЗУБ*). Своевременно и надлежно е уведомен за датата на насроченото

интервю, по време на което му е предоставена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си, като за целта му е бил осигурен преводач. В приложения протокол, с който е документирано проведеното интервю, жалбоподателят с подписа си е удостоверил липсата на възражения и необходимостта от допълнения в съдържанието му. В съответствие с изискването на чл. 73 от ЗУБ, молбата е разгледана индивидуално, а на кандидата за закрила е предоставена възможност да изложи свободно и добросъвестно всички обстоятелства, които счита за значими без ограничения за представяне на доказателства.

Обжалваното решение е издадено в съответствие с материалния закон. Съгласно разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини за напускане на държавата по произход не представляват материалноправно основание, по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, за предоставяне на статут на бежанец. Законосъобразно и обосновано административният орган е приел, че жалбоподателят не е заявил нито едно обстоятелство, което може да бъде свързано, с която и да е от причините за преследване, посочени в закона.

В проведеното интервю той изрично е отрекъл да е бил обект на преследване от държавата, партия или организация, включително и недържавни субекти, да е имал проблеми, свързани с религията, която изповядва или с етническата си принадлежност. В бежанската си история е заявил единствено, че е напуснал С. заради несигурността за бъдещето, поради незатихващите въоръжени стълкновения. Посочил е, че съпругата, родителите му, а и други членове на семейството му продължават да живеят в С., като самият той не е посочил да е бил преследван докато е живял там. Събраните в хода на административното производство доказателства не установяват обективни данни за преследване или за наличие на основателен страх от такова, дължащо се на раса, религия, националност, убеждение. В този аспект, съответен на изискванията на закона е изводът на административния орган за липса на основания, на които на жалбоподателя да бъде предоставен статут на бежанец.

Правилна и обоснована е и преценката относно липсата на основания за предоставяне на хуманитарен статут. Съгласно разпоредбата на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила в държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция; изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки заплахи срещу живота или личността поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Разпоредбата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е в пълен синхрон с нормата на чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. (отм. с Директива 95/2011/ЕО) относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и лица, които поради други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. В Решение от 17.02.2009 г. по дело С-465/07 е прието, че разпоредбата на чл. 15 б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета, Съдът на Общността (приложимо и по отношение на действащата Директива 95/2011/ЕО) следва да се тълкува в смисъл, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или

личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието за представяне на доказателства, че той представлява специфична цел, поради присъщи на личното му положение елементи; съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено когато степента на характеризиращото протичащ въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявано от компетентните национални власти, сезирани с молбата за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държавата-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тази територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Между страните няма спор, а и представените справки от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ – МС относно общото положение и актуалната политическа и икономическа обстановка в С. не съдържат данни за безогледно насилие на територията на цялата страна, поради което не могат да служат като основание за извод, че са налице основания за предоставяне на хуманитарен статут, на основание чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Следва да се отбележи, че административното производство е проведено задълбочено и всестранно, установени са всички релевантни за спора факти, извършена е обективна преценка на наличието на опасностите от преследване и на реалната опасност от тежко посегателство, обсъдена е актуалната обстановка в страната по произход. Приетите като доказателства по делото актуални справки за положението в държавата по произход на кандидата за закрила към 14.03.2025 г., изготвени от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ – МС (вх. № МД-02-159 - л. 79 – л. 81 и вх. № МД-02-160 – л. 82 – л. 83), също не съдържат информация за наличие на безогледно насилие на територията на цялата страна, в контекста на предпоставките за реален риск от преследване. Отражена е промяната в официалното управление на държавата, като се сочи, че представителите на бившия режим продължават да се помиряват и да уреждат статуса си с временното правителство на страната. Възпроизведени са данни от бюлетин на ВКБООН от 06.03.2025 г., според които след 08.12.2024 г. 303 400 сирийци са се завърнали обратно в държавата си по произход, а според данни на ВКБООН и ОСНА от 26.02.2025 г., след 27.11.2024 г. повече от 885 294 вътрешно разселени лица са се завърнали по домовете си. От проведено проучване в 514 места за вътрешно разселени лица е установено, че намеренията за връщане по домовете са особени за райони като Идлиб и Х.. Специалният пратеник на ООН за С. е констатирал значително подобряване на ситуацията в някои райони на страната, въпреки продължаващите безредици в районите на Х. и Х.. За преодоляване на хуманитарната криза, САЩ са предоставили от началото на м. януари 2025 г. т. нар. Общ лиценз, за да позволят обезпечаването на хуманитарни помощи след края на управлението на Б. А.. В статия на BBC News от 09 март 2025 г. е посочено, че лидерът на С. А. ал Ш. е обещал да потърси отговорност на всеки замесен в нараняване на цивилни, след дни на сблъсъци, по време на които се твърди, че сирийските сили за сигурност са убили стотици цивилни от алаутското религиозно малцинство. Обявил е, че е сформирана „независима комисия“, която да „разследва нарушенията срещу цивилни и да идентифицира отговорните за тях“. Призовал е към национално единство, без да коментира директно обвиненията, съгласно които извършители на злоупотребите са негови поддръжници в крайбрежните провинции Л. и Т.. Според Сирийски източници от сферата на сигурността сблъсъците около градовете Л., Джабла, Банияс се забавя. На 13 март 2025 г. временният президент на С. е подписал конституционна декларация за петгодишен преходен период, според която ислямът е религията на президента, а ислямската юриспунденция е „основният източник на законодателството“. Регламентиран е принципът за разделение на

властите и съдебната независимост, гарантирани са правата на жените, свободата на изразяване и свободата на медиите. Специалният пратеник на ООН е приветствал „ходовете за възстановяване на върховенството на закона“ и е отбелязал, че „това развитие потенциално запълва важен правен вакуум“

С оглед на изложеното, обосновано и законосъобразно административният орган е приел, че не са налице основанията, визирани в разпоредбите на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя Айман М. Б., поради което жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, Първо отделение, 26 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Айман М. Б., [дата на раждане] в [населено място], област Х., Сирийска арабска република, гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН] против Решение № 12120 от 21.11.2024 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ - МС), с което е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България поради липса на основанията по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните.

СЪДИЯ: